

[Statsministeren.]

Hr. Hilmar Baunsgaard stillede i går et spørgsmål, han omgående fik besvaret. Han spurgte:

„Er det f. eks. rigtigt, når hr. Aksel Larsen hævder, at hvert eneste forslag skal til behandling i de to partiers kontaktudvalg, inden det fremsættes i folketinget — som hr. Aksel Larsen selv har udtrykt det: selv et forslag til bekæmpelse af mosegrise?“

Som hele tinget, hele den interesserede offentlighed overværede, svarede hr. Aksel Larsen omgående, at påstanden var ikke rigtig, og at han ikke havde udtalt sig sådan. Han kunne henvise til, at et stort antal lovforslag netop er fremsat her i tinget, og at intet af disse lovforslag er undergået den påståede behandling.

Dermed bør myten om det røde kabinet være affivet.

De økonomiske forhold spillede, som sagligt naturligt er, en stor rolle i debatten. De blev omtalt såvel af hr. Poul Hartling som af hr. Poul Møller og hr. Niels Westerby, og jeg skal gøre nogle bemærkninger om dem.

Danmark har i en årrække haft en produktionsfremgang, som er enestående i hvert fald i vor moderne økonomiske historie. Den har naturligvis ikke kunnet foregå uden en samtidig kraftig forøgelse af investeringerne. Større produktion kræver forøgelse af produktionsapparatet. Samtidig har der været et stort behov for rationaliseringer og for strukturændringer i erhvervslivet.

Denne udvikling afspejler sig klart i vore investeringstal. I de 3 år 1956-58 udgjorde bruttoinvesteringerne i Danmark ifølge OECDs opgørelse 18 pct. af bruttonationalproduktet. Allerede 18 pct. er en høj investeringsprocent; men går vi frem til årene 1963-65, finder vi, at denne procent er steget til 22,4 pct., altså en reel stigning med en fjerdedel, og siden har investeringerne holdt sig på dette niveau.

Der er her tale om en omlægning i anvendelsen af vor produktion, som er langt større end i landene omkring os. Målt på samme måde steg investeringerne i europæiske OECD-lande med 13 pct. og — for at tage en gruppe højt industrialiserede

lande — i fællesmarkedslandene med 9 pct. Væksten i de danske investeringer er altså betydeligt større.

Den indenlandske opsparring har trods stigning — det skal jeg vende tilbage til — ikke kunnet holde trit med denne stærke stigning i investeringerne. Derfor er renten steget, og derfor har vi måttet finansiere en del af stigningen i investeringerne gennem lån i udlandet. Men jeg vil gerne understrege, at det ikke betyder, at der ikke har været en kraftig stigning i opsparringen her i landet. Det har der. I 1956-58 udgjorde bruttoopsparringen 19 pct. af bruttonationalproduktet. 19 pct. er jo en ganske stor opsparring, men i 1963-65 var den steget til 21,6 pct. Det er en høj opsparingsrate, og det var altså en stigning fra 1956-58 til 1963-65 med 14 pct.

Er det nu meget eller lidt? Jeg har for så vidt allerede besvaret det. Sammenholdt med stigningen i investeringen må man jo erkende, at det har været for lidt. Men sammenligner man igen med, hvad der i samme periode er nået i andre lande, må man erkende, at det er et ganske pænt resultat. I de europæiske OECD-lande viser en tilsvarende opgørelse en stigning på 7 pct., i fællesmarkedslandene på 6 pct. Det vil altså sige, at stigningen i opsparringen her i landet reelt har været dobbelt så stor som i de nævnte lande. Jeg tror, dette er tal, der vil tale til alle og klargøre adskillige ting omkring vor økonomiske politik.

De problemer, vi er stillet over for, skyldes altså ikke, at vi — det danske samfund, de danske erhverv, de danske borgere — har forsømt opsparringen. Der er virkelig sket en stigning, som ligger væsentligt over, hvad andre har kunnet præstere. De nuværende problemer skyldes først og fremmest en fremgang i investeringerne, som er ret enestående, og det kan jo ikke være et svaghedstegn. Er det ikke netop udtryk for, at der er livskraft i dansk erhvervsliv? Er den fortsat høje investeringsvirksomhed ikke det bedste grundlag for fortsat økonomisk fremgang? Jeg mener, at den er det.

Der er en nøje sammenhæng mellem denne udvikling og underskuddet på betalingsbalancen over for udlandet. Trods opsparingsfremgangen har der som sagt været en endnu stærkere stigning i investeringerne.